

مناجات سپاسگزاران

علامه مجلسی در بحار فرموده که من این مناجات را یافتم مروی از حضرت علی بن الحسین علیه السلام در کتب بعضی اصحاب رضوان الله علیهم؛ مناجات ششم: مناجات سپاسگزاران

إِلَهِي أَذْهَلَنِي عَنْ إِقَامَةِ شُكْرِكَ تَتَابِعُ طَوْلَكَ

خدایا، پیایی آمدن کرمت، بر پا داشتن سپاست را از یاد من برد،

وَأَعْجَزَنِي عَنْ إِحْصَاءِ ثَنَائِكَ فَيُضُ فَضْلَكَ

و فراوانی بخششت مرا از شمارش ستایشت درمانده ساخت،

وَسَّغَلَنِي عَنْ ذِكْرِ مَحَامِدِكَ تَرَادُفُ عَوَائِدِكَ

و در پی هم آمدن احسانت مرا از یاد اوصاف نیکت بازداشت،

وَأُعْيَانِي عَنْ نَشْرِ عَوَارِفِكَ تَوَالِي أَيَادِيكَ

و پشت هم رسیدن نعمتهایت مرا از گسترش خوبیهایت درمانده نمود،

وَهَذَا مَقَامٌ مِّنْ اعْتَرَفَ بِسُبُوغِ النِّعْمَاءِ وَقَابَلَهَا بِالتَّقْصِيرِ

این است جایگاه آن که به برازندگی نعمتهای تو و در برابر آن به کوتاهی خود اعتراف دارد

وَشَهِدَ عَلَى نَفْسِهِ بِالْإِهْمَالِ وَالتَّضْيِيعِ وَأَنْتَ الرَّؤُوفُ الرَّحِيمُ الْبُرُّ الْكَرِيمُ

و به زیان خود به سستی در بندگی و هدر دادن نعمتها گواهی می دهند و تویی دلجو، مهربان، نیکوکار کریم،

الَّذِي لَا يُحِبُّ قَاصِدِيهِ وَلَا يَطْرُدُ عَنْ فَنَائِهِ آمَلِيهِ بِسَاحَتِكَ تَحْطُرُ رِحَالُ الرَّاجِينَ

که خواهنده اش را محروم نمی کند، و آرزومندش را از درگاهش نمی راند، به آستانت فرود می آید بار امیدواران،

وَبِعَرَصَتِكَ تَقِفُ آمَالُ الْمُسْتَرْفِدِينَ فَلَا تُقَابِلُ آمَالَنَا بِالتَّحْيِيبِ وَالْإِيَّاسِ

و در درگاه رحمت تو می ایستند آرزوهای عطاخواهان، پس آرزوهایمان را با محرومیت و ناامیدی روبرو مساز،

وَلَا تُلْبِسُنَا سِرِّيَالَ الْقُنُوطِ وَالْإِبْلَاسِ

و جامه ناامیدی و دوری از رحمت را بر ما بیوشان،

إِلَهِي تَصَاغِرْ عِنْدَ تَعَاظِمِ آلائِكَ شُكْرِي وَتَضَاعَلْ فِي جَنْبِ إِكْرَامِكَ إِيَّايَ ثَنَائِي وَنَشْرِي

خدایا در برابر بزرگی نعمت‌هایت سپاسم کوچک می‌نماید، و در کنار اکرامت بر من ستایش و گزارشم از آن خود را پست و ناچیز نشان می‌دهد،

جَلَّلْتَنِي نِعْمَتِكَ مِنْ أَنْوَارِ الْإِيمَانِ حُلَلًا وَضَرَبْتَ عَلَيَّ لَطَائِفُ بَرِّكَ مِنَ الْعِزِّ كَلَلًا

نعمت‌هایت از انوار ایمان زینتهایی به من پوشاند، و لطایف نیکی ات خیمه‌هایی از عزت بالای سرم افراشت،

وَقَدَّتْنِي مِنْكَ قَلَائِدَ لَا تُحَلُّ وَطَوَّقْتَنِي أَطْوَأَ قَالَتُفْلُ

و عطا‌هایت گردن‌بندهای زیننده‌ای به گردنم افکند که هرگز باز نشود، و طوق‌هایی بر من آویخت که به هیچ روی گسسته نگردد،

فَالأُوكُجْمَةُ ضَعْفَ لِسَانِي عَنْ إِحْصَائِهَا وَنَعْمَاؤُكَ كَثِيرَةٌ قَصْرَ فِهْمِي عَنْ إِدْرَاقِهَا،

عطا‌های انبوهت زبانم را از شمردنش ناتوان ساخته، و نعمت‌های فراوانت فهمم را از دریافتشان کوتاه نموده،

فَضْلًا عَنِ اسْتِقْصَائِهَا فَكَيْفَ لِي بِحُصِيلِ الشُّكْرِ وَشُكْرِي إِيَّاكَ يَفْتَقِرُ إِلَى شُكْرِي

تا چه رسد به بررسی کامل آنها، سپاسگزاری ات چگونه برای من امکان پذیر است در حالی که سپاسم نسبت به تو خود نیازمند سپاسی دیگر است،

فَكُلَّمَا قُلْتُ لَكَ الْحَمْدُ وَجَبَ عَلَيَّ لِذَلِكَ أَنْ أَقُولَ لَكَ الْحَمْدُ

پس هر نوبت که گفتم تو را سپاس، بر من واجب شد که به خاطر آن باز بگویم تو را سپاس،

إِلَهِي فَكَمَا غَدَيْتَنَا بِلُطْفِكَ وَرَبَّيْتَنَا بِصُنْعِكَ فَتَمِّمْ عَلَيْنَا سَوَابِغَ النِّعَمِ

خدیا همانگونه که ما را به لطف طعام دادی و با احسانت پروریدی پس نعمتهای سرشارت را بر ما به انجام رسان،

وَادْفَعْ عَنَّا مَكَارَةَ النَّقْمِ وَآتِنَا مِنْ حُضُوظِ الدَّارَيْنِ أَرْفَعَهَا وَأَجَلِّهَا عَاجِلًا وَأَجَلًا

و ناگواریهای ناخوشایند را از ما دور کن، و از بهره های هر دو جهان بالاتر و برترش را چه اینک و چه در آینده به ما عنایت کن،

وَلَا تُحْمَدُ عَلَى حُسْنِ بَلَائِكَ وَسُبُوغِ نِعْمَائِكَ حَمْدًا يُؤَافِقُ رِضَاكَ

تو را سپاس بر خوبی آزمونت و بر نعمتهای سرشارت، سپاسی که درخور خشنودی ات باشد،

وَيَمْتَرِي الْعَظِيمِ مِنْ بَرِّكَ وَنَدَاكَ يَا عَظِيمُ يَا كَرِيمُ بِرَحْمَتِكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ

و خیر وجودت را به جانب ما جلب کند، ای بزرگ، ای کریم، به مهربانی ات ای مهربانترین مهربانان.